

Arrest

nr. 164 433 van 18 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS loco advocaat A. GEUKENS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 28 januari 2016 een asielaanvraag in.

1.2. Op 26 februari 2016 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker op 26 februari 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Overdracht CGVS: 08/02/2016

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 52/2, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen.

In het kader van een onderzoek van uw asielaanvraag organiseerde het Commissariaat-generaal op 17 februari 2016 van 10.10 uur tot 13.15 uur een gehoor in het Centrum voor Illegalen te Vottem (CIV). U werd bijgestaan door een tolk die het Farsi machtig is.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Dare Torkman (district Surkh-e Parsa, provincie Parwan). U bent een Hazara van etnische origine. U heeft een vrouw en twee kinderen die in Afghanistan zijn gebleven. U verklaart dat u nooit naar school ging en bijgevolg analfabeet bent gebleven. Uw oudste broer kwam om het leven bij bombardementen door de troepen van Massoud.

Toen later de Taliban naar uw regio kwamen, vond uw vader het beter Afghanistan te verlaten. U was toen ongeveer twaalf jaar oud. Jullie verhuisden naar Teheran (Iran) waar u vier jaar woonde. Uw tweede broer kwam daar om het leven in een verkeersongeval.

In 2002 bent u als zestienjarige naar Europa gekomen. U reisde naar het Verenigd Koninkrijk en diende er een asielaanvraag in. De Britten stuurden u twee maal terug naar Oostenrijk waar uw vingerafdrukken eerder al genomen waren. Telkens slaagde u er in om naar het Verenigd Koninkrijk terug te keren. U kwam daarbij ook via België: in 2004 werden uw vingerafdrukken genomen in Zeebrugge.

U verklaart dat u tot eind 2009 in Manchester woonde maar toen vrijwillig naar Afghanistan terugkeerde. Uw ouders, die na de val van het Talibanregime naar Surkh-e Parsa waren teruggekeerd, hadden u verzekerd dat de situatie verbeterd was. Uw vader, die ondertussen aan kanker overleden is, wou ook dat u huwde. U bent daarom naar Dare Torkman teruggegaan. U bent er gehuwd met een vrouw die van dezelfde regio afkomstig is. U baatte er een winkeltje uit en verkocht rijst. U kreeg last met drie individuen die meenden dat u, die in het Verenigd Koninkrijk had gewoond en gewerkt, rijk bent. Zij vroegen geld aan de dorpingen maar aan u vroegen ze een hoger bedrag. U heeft hen dat extra geld nooit betaald. U werd door hen als een buitenlandse spion aanzien. Op een dag hebben zij u bij de Taliban verklikt. Drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan kreeg u een brief. Deze was in het Pashtou opgesteld, wat maakte dat niemand van het dorp de brief kon lezen. De mensen verzekerden u dat het vast en zeker om een dreigbrief van de Taliban ging, wat u deed besluiten Afghanistan nogmaals te verlaten. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland naar België. U denkt dat u hier op 24 december 2015 bent aangekomen. Op 10 januari 2016 werd bij een controle door de Belgische autoriteiten vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgisch grondgebied bevond. U werd overgebracht naar het CIV. Op 28 januari 2016 heeft u daar een asielaanvraag ingediend.

U verklaart dat u niet terug kan keren naar uw regio waar u een dreigbrief van de Taliban ontvangen heeft. U stelt ook dat de Hazara's in Afghanistan worden gevisieerd omdat zij tot de sjiiitische geloofsstrekking behoren. Tot slot acht u de algemene situatie in Surkh-e Parsa onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw beweerde vrees voor vervolging door de Taliban niet geloofwaardig heeft gemaakt. Er kan immers worden vastgesteld dat u al op 24 december 2015 in België zou zijn aangekomen maar dat u nog meer dan een maand wachtte om een asielaanvraag in te dienen. Dat u pas op 28 januari 2016, enkele dagen voor uw voorziene repatriëring naar Afghanistan, een eerste keer melding heeft gemaakt van de problemen die u in Afghanistan zou hebben gekend, is zeer opmerkelijk. Het laattijdige karakter van uw asielaanvraag ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven in ernstige mate. Mocht u in Afghanistan werkelijk met de dood worden bedreigd, dan zou u niet dermate lang hebben getalmd om een asielaanvraag in te dienen. U argumenteert nog dat u niet hier maar in het Verenigd Koninkrijk asiel wou vragen, wat niet kan overtuigen daar u eerder al van 2002 tot 2009 aldaar zou hebben verbleven zonder dat u er ooit 'de kans zou hebben gekregen' om uw verhaal te doen (verklaring DVZ d.d. 5 februari 2016, punt 27). Bovendien verklaarde u op 10 januari 2016, toen u door de Federale Politie werd aangehouden, dat u naar het Verenigd Koninkrijk wou gaan "voor een beter leven". Dat u op de vlucht zou zijn voor de Taliban, liet u geheel onvermeld. Dit roept dan ook ernstige twijfels op bij uw asielmotieven.

Verder dient te worden gewezen op de zeer merkwaardige vaststelling dat u meermaals door de Belgische autoriteiten werd aangehouden en dat u daarbij telkens verklaarde van Kabul afkomstig te zijn. Zowel op 15 september 2004, 16 september 2004, 18 september 2004 als op 20 september 2004 verklaarde u in Kabul geboren te zijn en ervan afkomstig te zijn.

Hiermee geconfronteerd, antwoordt u louter dat u met Kabul bedoelde dat uw reis naar Europa daar begonnen was (CGVS, p.15). Dergelijke uitleg kan geenszins overtuigen. Ook toen u op 28 januari 2016 uw asielaanvraag indiende, verklaarde u nog van Kabul afkomstig te zijn. Pas toen u op 5 februari 2016 door de DVZ werd gehoord, heeft u dit laten wijzigen en heeft u voor de allereerste keer vermeld van het district Surkh-e Parsa in de provincie Parwan afkomstig te zijn (verklaring DVZ d.d. 5 februari 2016, punt 5). Dit is zeer merkwaardig en ondergraaft de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst in belangrijke mate. Als u gevraagd wordt welke plaats van herkomst u opgaf toen u ooit asiel zou hebben gevraagd in het Verenigd Koninkrijk, verklaart u dat u daar misschien "gelogen" heeft (CGVS, p.23), wat doet vermoeden dat u ook daar heeft verklaard een Kabuli te zijn. Gevraagd wat u daarover gezegd heeft bij uw asielaanvraag in Oostenrijk, zegt u dat dit te lang geleden is en dat u het niet meer weet (CGVS, p.23). Dit is niet ernstig. Mocht u werkelijk van Dare Torkman afkomstig zijn, dan mag worden verwacht dat u dit altijd en overal ook op die manier te kennen geeft.

Ook uw zeer fragmentarische kennis van de geografie van de regio Surkh-e Parsa doet veeleer vermoeden dat u inderdaad uit Kabul afkomstig bent. Zo heeft u tijdens het gehoor getuigd van een bijzonder fragmentarische kennis van de geografie van deze regio. Gevraagd naar de namen van de aan Surkh-e Parsa grenzende districten, noemde u slechts Behsud en Sheikh Ali (CGVS, p.9). Van Jalrez, ten zuiden van Surkh-e Parsa, heeft u nog nooit gehoord (CGVS, p.9). Over het district Ghorband zegt u dan weer ten onrechte dat het in Surkh-e Parsa ligt (CGVS, p.9) en van het eveneens aangrenzende district Shakardara weet u niet dat het een district is (CGVS, p.9). U bent verder niet op de hoogte van het feit dat Kohi Safi een district van de provincie Parwan is (CGVS, p.10), noch weet u dat ook Salang één van de tien districten van Parwan is (CGVS, p.11). U weet verder wel dat er een tunnel is in Salang maar kan niet verduidelijken waarom die zo belangrijk is. De informatie toont aan dat deze tunnel Kabul verbindt met de steden in het noorden van Afghanistan. Van Bagram, het district waar de bekende gevangenis en militaire luchthaven gelegen zijn, zegt u slechts te denken dat het in Parwan is (CGVS, p.9). Paghman, een district dat tot de provincie Kabul behoort maar een grens deelt met Surkh-e Parsa, kan u voorts niet situeren (CGVS, p.10). Verder is ook Maidan Shahr, hoofdstad van de aan uw district grenzende provincie Wardak, u niet bekend (CGVS, p.9). Het is niet aanvaardbaar dat een inwoner van Parwan van dergelijke zaken niet beter op de hoogte zou zijn.

Stel dat het CGVS het geloofwaardig zou achten dat u van Surkh-e Parsa afkomstig bent, quod non, dan nog is het niet geloofwaardig dat u in 2009 naar daar zou zijn teruggekeerd. Vooreerst is het weinig aannemelijk dat iemand die een leven opbouwde in Manchester en er aan de kost kwam als carrossier zou terugkeren naar de uiterst volatiele regio die hij meer dan tien jaar daarvoor zou zijn ontvlucht. Ten tweede slaagt u er niet in uw beweerde terugkeer naar Parwan te staven mits het neerleggen van enig document of een foto die u daar zou hebben genomen. Ten derde dient te worden gewezen op de informatie in het administratief dossier die aangeeft dat de Belgische autoriteiten uw vingerafdrukken niet alleen in 2004 namen -toen u van Oostenrijk naar het Verenigde Koninkrijk trachtte terug te reizen- maar dat u op 20 januari 2010, ruim na uw zogezegde terugkeer naar Parwan, andermaal werd gecontroleerd door de Scheepvaartpolitie. Dat u de voorbije jaren in Parwan gewoond zou hebben, maakt u op geen enkele manier aannemelijk.

Hoewel overbodig gezien het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde herkomst uit Surkh-e Parsa, kan nog worden opgemerkt dat de door u ingeroepen asielmotieven eveneens ongeloofwaardig zijn gebleken. U stelt dat drie inwoners van uw dorp geld vroegen aan de andere mensen die er woonden. Met een deeltje van dat geld zouden zij een straat hebben aangelegd. In welke hoedanigheid die personen handelden of wat zij verder met het ingezamelde geld zouden hebben gedaan, kan u niet verduidelijken (CGVS, p.7,8,18). U zegt voorts dat u drie maanden voor uw vertrek een dreigbrief ontving maar u weet niet wat daarin geschreven stond. U verklaart dat geen van de dorpelingen Pashtou kon lezen, wat geen afdoende verklaring biedt. Het is niet aannemelijk dat u uw land van herkomst zou verlaten omwille van een brief waarvan u de inhoud niet kent en waarvan u slechts vermoedde dat het een dreigbrief kon zijn (CGVS, p.8,9). U stelt verder dat u in de jaren voordien nooit met andere bedreigingen te maken kreeg (CGVS, p.8), wat dan weer in tegenstrijd is met uw verklaringen tijdens het gehoor voor de DVZ, toen u beweerde dat "de eerste bedreigingen waren gestart het moment dat ik in 2009 terugkwam" (vragenlijst, punt 3.5).

Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat aan uw beweerde herkomst uit Surkh-e Parsa en aan de problemen die u daar zou hebben gekend niet het minste geloof kan worden gehecht.

Wat betreft uw vrees voor vervolging omwille van uw Hazara etnie, dient te worden opgemerkt dat u geenszins in concreto aantoonde dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in uwen hoofde blijkt ten gevolge het behoren tot deze minderheidsgroep.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate

hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan en de door het CGVS gedane vaststellingen, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afgaanse Nationale Leger (ANA) en de Afgaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afgaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL).

Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viserden de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U legde geen documenten neer die de appreciatie van het CGVS zouden kunnen weerleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. Verzoeker laat de bestreden beslissing vooreerst volledig ongemoeid waar gemotiveerd wordt: (i) verzoeker wachtte meer dan een maand om een asielaanvraag in te dienen, enkele dagen voor zijn voorziene repatriëring, dat hij bij de politiecontrole van 10 januari 2016 verklaarde dat hij naar het Verenigd Koninkrijk wou gaan voor een beter leven en geheel niet vermeld dat hij op de vlucht zou zijn voor de Taliban. Deze vaststellingen doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. (ii) Verzoeker heeft een zeer beperkte kennis van de geografie van de regio Surkh-e Parsa en verklaart ook meerdere keren dat hij afkomstig is uit Kabul. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van de beweerde herkomst in belangrijke mate aangetast. (iii) Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in 2009 zou zijn teruggekeerd, aangezien op 20 januari 2010 werd gecontroleerd door de scheepvaartpolitie (Landeninformatie, stuk 6, nr. 5). (iv) Verzoeker toont zijn vrees voor vervolging omwille van zijn Hazara etnie niet concreet aan. De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij door verzoeker ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Verzoeker beperkt zijn betoog tot een loutere herhaling van zijn voorgehouden problemen die ongeloofwaardig worden bevonden. De Raad merkt op dat, daargelaten het feit dat het eenvoudig herhalen van zijn relaas geen dienstig verweer is, dit een overtollig motief betreft, aangezien verzoekers beweerde herkomst uit Surkh-e Parsa ongeloofwaardig is en verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in 2009 zou zijn teruggekeerd. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de voorgehouden problemen die er zich zouden hebben voorgedaan. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn reële verblijfssituatie voor zijn aankomst in België niet kon verduidelijken.

Door bewust de ware toedracht aangaande zijn werkelijke herkomst, dat de kern van het asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker hoe dan ook niet aannemelijk dat hij daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar zijn asielrelaas evenmin volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn reële verblijfssituatie voor zijn aankomst in België niet kon verduidelijken. Verzoeker maakt hierdoor zelf het bestaan van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers recente verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren, is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP